

Arrest

nr. 212 192 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienden op 13 november 2013 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2014 de beslissing waarbij verzoeksters' aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeksters op 30 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2013 werd ingediend door :

*volgens pp:[A.A.] [...]
ook gekend als: [A.A.]
[...]*

*volgens pp:[A.S.] [...]
[...]
ook gekend als: [A.S.] [...]
ook gekend als: [A.S.] [...]
ook gekend als: [A.S.] [...]*

*[...]
nationaliteit: Armenië*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds 10.06.2009 in België zouden verblijven; zij zich sinds hun aankomst in België volledig zouden geïntegreerd hebben in onze samenleving; zij hun uiterste best zouden doen om Frans en Nederlands te leren; zij vele contacten zouden onderhouden met Belgische vrienden en burens; zij een nieuw leven in België zouden hebben opgebouwd; betrokkenen integraal zouden verwijzen naar de omstandige verklaringen welke zij reeds in de voorafgaande procedures zouden hebben afgelegd; er na enige tijd van aanpassing goede contacten tot stand zouden zijn gekomen met een aantal mensen uit de omgeving; zij hun uiterste best zouden doen om goed Nederlands te leren en te spreken en zij zich wonderwel zouden integreren in het sociale leven; betrokkenen zich ondertussen perfect zouden hebben ingeburgerd en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven zouden zijn geworden, getuige daarvan onder meer de diverse steunbetuigingen; zij Brussel als hun enige thuis zouden beschouwen en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie zouden vormen; zij zeer gemotiveerde en sterke leerlingen zouden blijken te zijn, zo ook met betrekking tot het leren van de Nederlandse en Franse taal; zij vele sociale contacten in België zouden onderhouden; betrokkenen van bij het begin van hun verblijf in België zouden hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk zou zijn voor hun integratie, zij zich dan ook zeer gemotiveerd zouden hebben gevoeld om naar school te gaan, vooral om op die manier hun kansen op een betere toekomst te verhogen; zij diverse taalcursussen zouden hebben gevolgd, tot grote tevredenheid van hun leraars; betrokkenen klaar zouden staan om eender welke job te aanvaarden en zij op die manier duidelijk zouden willen maken dat zij in staat zouden zijn om over een eigen inkomen te beschikken en zij gemotiveerd en geïntegreerd zouden zijn; zij een doorgedreven graad van integratie in Brussel zouden hebben, er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand zouden zijn gekomen met een aantal mensen uit de omgeving, het in de gegeven omstandigheden niet evident zou zijn om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving, doch zij daar wonderwel in zouden slagen, zij zich ondertussen perfect zouden hebben ingeburgerd en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven zouden zijn geworden, getuige daarvan onder meer de diverse welgemeende steunbetuigingen; zij tevens blij zouden geven van een grote burgerzin, zij er zorg voor zouden dragen dat alle door hun verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan zouden worden en dit binnen het budget waarover zij zouden beschikken,

betrokkenen bescheiden en verantwoordelijk zouden zijn, zij hun geldelijke beperkingen zouden kennen en zij geen aankopen zouden doen die zij zich niet zouden kunnen veroorloven, noch zij zich zouden laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; betrokkenen voortdurend zouden werken aan een goede kennis van het Nederlands; zij uiterst minzame personen zouden zijn die met niemand moeilijkheden zouden zoeken en hebben, wat zou worden aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun zouden genieten van de plaatselijke bevolking, getuige daarvan de diverse steunbetuigingen van Belgische kennissen en vrienden; zij zich nog beter zouden wensen te integreren en zichzelf nog verder zouden willen ontplooien; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en Mevr. [A.A.] ter staving een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten van de module (Franse en Nederlandse les), inschrijvings- en betalingsbewijzen Franse les en jaaroverzichten voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen toevoegen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 10.06.2009, werd afgesloten op 01.02.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede aanvraag voor Mevrouw [A.S.], ingediend op 19.04.2012, werd afgesloten op 07.06.2012 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar betekend op dezelfde dag. De duur van de procedures – namelijk minder dan één jaar en acht maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan twee maanden voor de tweede procedure van [S.] – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zonder hun veiligheid in gevaar te brengen. Ze zouden nog steeds gezocht worden, de dreiging ten aanzien van betrokkenen zou derhalve nog steeds actueel zijn. Betrokkenen zouden bevreesd zijn voor de confrontatie met bepaalde personen en zouden terecht vrezen voor hun leven zodra zij zouden terugkeren. Bij een terugkeer zouden betrokkenen binnen de kortste keren zware problemen ondervinden en zou men trachten om hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De traumatische omstandigheden zouden betrokkenen hebben gesterkt in hun overtuiging dat zij bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zullen worden met harde represailles, en zij zouden dan ook terecht vrezen voor hun leven. Betrokkenen zouden tot op heden bevreesd zijn voor een terugkeer naar Armenië, nu hun nog zeer regelmatig berichten zouden bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers zouden vallen. De situatie in Armenië zou tot op heden immers geenszins genormaliseerd zijn, nog dagelijks zouden er meerdere mensen verdwijnen en sterven in Armenië tengevolge van politieke vervolging en onderdrukking door de overheid. Betrokkenen zouden angst hebben om terug te moeten keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen enzovoort. Bij een terugkeer zou hun leven met zekerheid groot gevaar lopen, ze zullen met zekerheid geconfronteerd worden met de personen die hun eerder reeds problemen zouden hebben bezorgd, doch belangrijker zou zijn dat zij vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp zouden dienen te verwachten. Betrokkenen zouden in Armenië niet beschermd worden door politie of overheid, zodat de kans klein zou zijn dat zij zich zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd zouden worden. Bij een terugkeer zullen zij onderworpen worden aan behandelingen die zouden ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die vermeden zou dienen te worden.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties (...ed), waaruit overduidelijk zou blijken dat als gevolg van de aanhoudende problemen in het land, intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land zouden hebben ontvlucht en de cijfers voor zich zouden spreken en moeilijk zouden betwist kunnen worden; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen aan dat zij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land en dat zij bovendien met geen enkel derde land een voldoende hechte band zouden hebben om zo'n niet – precaire verblijfstitel te bekomen. Bovendien zou het in Armenië niet evident zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen zou hebben, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Er zou mogen aangenomen worden dat betrokkenen minstens een half jaar nodig zouden hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zullen krijgen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich naar Moskou dienen te begeven, alwaar zij zich tot de bevoegde ambassade kunnen richten en waar zij een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich naar Moskou te begeven. Regelmatig zijn er Armeense burgers die een aanvraag indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Mevrouw [A.A.] verbleef immers ruim 21 jaar in Armenië en Mevrouw [A.S.] verbleef ruim 41 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde element dat er nog een aanvraag artikel 9ter hangend zou zijn, er dient opgemerkt te worden dat de laatste aanvraag artikel 9ter op 07.10.2013 negatief werd afgesloten.

Betrokkenen halen aan dat zij onmogelijk de terugreis naar Armenië zouden kunnen bekostigen en dat de kostenloze repatriëringsformule van het IOM evenmin een oplossing zou bieden, gezien die reiskosten integraal zouden moeten terugbetaald worden wanneer men binnen een periode van vijf jaar naar België terug zou keren. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hun geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te

keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen zouden hebben gehad met justitie en zij dan ook een blanco strafregister zouden hebben en er dan ook met zekerheid zou kunnen gesteld worden dat zij geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeksters gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeksters bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De aan de Raad overgemaakte stukken tonen aan dat eerste verzoekster op 24 augustus 2018 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Aangezien zij ondertussen tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten blijkt niet dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Ter terechtzitting wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat eerste verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door eerste verzoekster.

4. Onderzoek van het beroep ingesteld door tweede verzoekster

4.1.1. In een eerste middel voert tweede verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het recht van verdediging “*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”.

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissingen stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht

vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissingen niet aan deze vereisten voldoen, en derhalve in strijd zijn met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissingen derhalve niet ten genoegen van rechte hebben aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat de formele motiveringsplicht impliceert dat er een verplichting bestaat om, zij het impliciet, te antwoorden op de essentiële argumenten van verzoekende partij. Zo deze argumenten op geen enkele manier werden behandeld in de weigeringsbeslissing, werd de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich al te gemakkelijk door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, teneinde te beoordelen of verzoekende partij al dan niet in de mogelijkheid is de aanvraag vanuit het land van origine te formuleren.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ter zake dat verzoekende partijen geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds naar voren brachten tijdens de asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van het verzoek om machtiging verblijf door verzoekende partijen ingediend op 13.11.2013 zouden volgens de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties.

Beide procedures zijn echter niet gelijklopend en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partijen de aanvraag vanuit het land van origine kunnen formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden."

4.1.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat tweede verzoekster correct aangeeft dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door tweede verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door tweede verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door tweede verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat tweede verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Waar tweede verzoekster voorhoudt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat tweede verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door tweede verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Tweede verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld. Zij stelt, meer specifiek, dat verweerder haar bewering dat zij geen aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd via de reguliere procedure kan indienen omdat zij niet veilig is in Armenië en zij in dat land dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen onterecht niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid. In dit verband zet zij uiteen dat verweerder haar verklaringen omtrent het gevaar dat zij loopt in haar land van herkomst niet vermag aan de kant te schuiven door erop te wijzen dat deze verklaringen geen aanleiding gaven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Raad dient evenwel te benadrukken dat tweede verzoekster

voorbijgaat aan het feit dat verweerder in eerste instantie heeft geëist dat zij naliel enig bewijs ter onderbouwing van haar beweringen aan te brengen. Deze vaststelling volstaat om te verantwoorden waarom haar beweringen omtrent de risico's die zij stelt te lopen in Armenië niet worden weerhouden en de correctheid van deze vaststelling blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken. Verweerder vermag immers te vereisen dat een vreemdeling zijn beweringen aannemelijk maakt door het voorleggen van de nodige stavingsstukken. Bovendien moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk of incorrect is om wanneer een vreemdeling verwijst naar problemen die hij in zijn land zou hebben gehad die reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek door gespecialiseerde diensten en hij geen nieuwe elementen voegt te verwijzen naar de bevindingen van deze diensten. Het gegeven dat een verzoek om internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf niet "gelijklopend" zijn doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De uiteenzetting van tweede verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.1.2.3. Aangezien tweede verzoekster niet aantoont dat een motivering zou ontbreken of dat de motivering van de bestreden beslissing onduidelijk of ondubbelzinnig zou zijn kan zij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij zich, omwille van deze niet aangetoonde gebreken, niet kan verweren en het recht van verdediging werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Tweede verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegden en hun situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds juni 2009 (maar liefst 5 jaar!!) ononderbroken in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissingen kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissingen.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid hebben verzoekende partijen een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hen moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partijen ooit nog aan een nieuw visum voor België te geraken, minstens zal dit zeer veel tijd in beslag nemen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in Brussel immers als hun enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun

Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van 5 jaar, terwijl ze overduidelijk geïntegreerd zijn in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partijen onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden."

4.2.2. Allereerst dient te worden gesteld dat tweede verzoekster door aan te geven dat zij van oordeel is dat het feit dat zij reeds lange tijd in het Rijk verblijft en dat zij goed geïntegreerd is een reden vormt om haar een verblijfsmachtiging toe te staan uit het oog verliest dat verweerder zich niet ten gronde heeft uitgesproken omtrent de vraag of haar een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Verweerder heeft slechts beslist dat tweede verzoekster haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet op een ontvankelijke wijze heeft ingediend. Hij heeft duidelijk gemotiveerd dat elementen van integratie, waaronder het langdurig verblijf, slechts nuttig zijn bij het gegrondheidsonderzoek. Dit standpunt vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De argumentatie van tweede verzoekster omtrent het feit dat er redenen zijn om haar tot een verblijf te machtigen is in voorliggende zaak niet relevant en daar verweerders motivering steun vindt in een vaste rechtspraak kan deze motivering ook niet als onredelijk worden beschouwd.

Tweede verzoekster licht ook toe dat zij misschien nooit nog een visum zal krijgen of dat dit veel tijd in beslag zal nemen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat zij niet aannemelijk maakte dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

De uiteenzetting van tweede verzoekster dat zij haar woning te Brussel als haar enige thuis beschouwt en dat haar vrienden als het ware haar familie vormen laat niet toe te besluiten dat zij een beschermenswaardig gezinsleven in België zou hebben dat onterecht niet in aanmerking werd genomen of dat enige overweging in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Voorts moet worden herhaald dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat enkel indien er buitengewone omstandigheden bestaan – en dus wordt aangetoond dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post – een verblijfsmachtiging in België kan worden afgegeven. Tweede verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het zou volstaan dat zij aantoonde dat er bepaalde ongemakken verbonden zijn aan het indienen van een machtigingsaanvraag via de reguliere procedure. Met haar stelling – die volgens haar steun zou vinden in de rechtspraak die zij evenwel niet voegt en die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – dat een andere

“belangenafweging” zou moeten worden gemaakt toont zij niet aan dat verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*”, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het enkele feit dat tweede verzoekster niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder de door haar aangebrachte gegevens beoordeelde en dat zij haar situatie zelf anders beoordeelt laat op zich hoe dan ook niet toe te concluderen dat verweerder het redelijkheidbeginsel zou hebben miskend.

De beschouwingen van tweede verzoekster laten niet toe te besluiten dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door eerste verzoekster en tweede verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK